

Arrest

nr. 252 017 van 31 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 september 2020 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 juli 2009 dient de eerste verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 5 oktober 2009 dient de eerste verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 9 april 2010 wordt de aanvraag van 2 juli 2009 onontvankelijk verklaard.

Op 27 juli 2010 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest met nummer 52 281 van 30 november 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoeker.

Op 2 februari 2011 wordt de aanvraag van 2 juli 2009 ongegrond bevonden. Op 28 maart 2011 wordt deze beslissing ingetrokken. Bij arrest met nummer 61 144 van 10 mei 2011 stelt de Raad de afstand van het geding vast.

Op 12 mei 2011 wordt de aanvraag van 2 juli 2009 ongegrond bevonden. Op 24 juni 2011 wordt deze beslissing ingetrokken. Bij arrest met nummer 65 466 van 9 augustus 2011 stelt de Raad de afstand van het geding vast.

Op 24 mei 2011 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Bij arrest met nummer 73 903 van 25 januari 2012 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen de beslissing van 24 mei 2011 had ingesteld.

Op 27 juni 2011 wordt de aanvraag van 2 juli 2009 ongegrond bevonden. Bij arrest met nummer 69 952 van 16 november 2011 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 15 juli 2011 wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven.

Op 17 augustus 2011 wordt aan de verzoeker nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven.

Op 25 oktober 2011 dient de eerste verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet in. Op 25 april 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9*ter*, § 3, 2°, van de Vreemdelingenwet. Bij arrest met nummer 84 294 van 6 juli 2012 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 10 december 2012 komt de tweede verzoekster op legale wijze (visum C) België binnen. Zij verlaat België niet en blijft bij haar echtgenoot.

Op 26 november 2013 wordt de aanvraag van 2 juli 2009 ongegrond bevonden. Bij arrest met nummer 188 367 van 16 juni 2017 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 26 november 2013 wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Bij arrest met nummer 179 563 van 16 december 2016 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 3 december 2018 worden de aanvragen van 2 juli 2009 en van 25 oktober 2011 ontvankelijk, doch ongegrond bevonden. Op 26 februari 2019 wordt deze beslissing ingetrokken. Bij arrest met nummer 221 160 van 15 mei 2019 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 17 januari 2019 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 21 januari 2019 wordt aan de tweede verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Bij arrest met nummer 225 809 van 6 september 2019 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de tweede verzoekster tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 12 maart 2019 worden de aanvragen van 2 juli 2009 en van 25 oktober 2011 ontvankelijk, doch ongegrond bevonden. Bij arrest met nummer 225 808 van 6 september 2019 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring die de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 21 september 2020 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 17 januari 2019 onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nummer 252 016 van 31 maart 2021 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring dat de verzoekers tegen deze beslissing hadden ingesteld.

Op 21 september 2020 wordt tevens aan de verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 13) afgegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen. De eerste beslissing, die gelijkluidend is aan de tweede bestreden beslissing, luidt als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer die verklaart te heten:

Naam, voornaam: M., V. (...)

geboortedatum: (...).1962

geboorteplaats: M. (...)

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet het bezit van een geldig visum.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van de zorgvuldigheidsverplichting, *iuncto* het redelijkheidsbeginsel, *iuncto* artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“4.

Eerste verzoeker is een man van 58-jarige leeftijd afkomstig uit Armenië die lijdt aan een terminale nier-insufficiëntie.

Eerste verzoeker heeft aldus een risico-profiel indien hij zou besmet geraken met het COVID-19-virus.

Bovendien geldt thans een quarantaineplicht van 2 weken voor verzoeker (en zijn echtgenote) wanneer hij naar Armenië zou reizen.

Zoals reeds aangegeven in voorgaande procedures (9ter-aanvraag en 9bis-aanvraag) dient verzoeker onmiddellijk en 3 x / week te kunnen beschikken over dialyse, op risico van overlijden binnen de 24 uur wanneer hij één sessie zou missen.

In de gegeven omstandigheden — (i) verzoeker zijnde een ernstige risico-patiënt en (ii) de verplichting tot quarantaine bij terugkeer - is het in alle redelijkheid niet te verantwoorden om aan verzoeker(s) de verplichting op te leggen terug te keren naar Armenië.

In de gegeven omstandigheden zijn er immers onvoldoende garanties dat de noodzakelijke dialyse-behandeling tijdig en 3 x / week zou kunnen worden aangeboden. De quarantaine-verplichting maakt het immers onmogelijk de noodzakelijke behandeling te ondergaan.

In de gegeven omstandigheden verzoeker(s) verplichten terug te keren naar Armenië en (eerste) verzoeker aldus aan het risico blootstellen dat hij niet de noodzakelijke behandeling zou kunnen genieten, is onredelijk en vormt een schending van art. 3 EVRM dat een verbod inhoudt op een mensonterende behandeling.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het EHRM voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levensende nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost.

Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard. Desalniettemin specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*, waarin een overlijden imminent is, er ook nog “*andere uitzonderlijke gevallen*” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verfijnd in die zin dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangsland.

Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

Waar de verzoekers zich beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM, moeten zij in de eerste plaats aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoekers moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs en zij dienen concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De thans bestreden beslissingen betreffen twee bevelen om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekers afgegeven met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en op grond van de vaststelling dat zij niet in het bezit zijn van een geldig visum. Dat de verzoekers niet in het bezit zijn van de vereiste verblijfsdocumenten, strookt met de voorliggende gegevens en wordt door de verzoekers ook niet betwist. Met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet diende de verweerder dan ook in principe aan de verzoekers een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, “*(o)nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”.

De verzoekers pogen in hun eerste middel aan te tonen dat artikel 3 van het EVRM zich *in casu* verzet tegen de afgifte van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. De verzoekers geven aan dat de eerste verzoeker lijdt aan terminale nierinsufficiëntie en zij stellen dat hij een risicoprofiel heeft indien hij besmet zou geraken met het coronavirus. De verzoekers stellen dat er bovendien een quarantaineplicht van twee weken geldt indien zij terugkeren naar Armenië. Deze quarantaineverplichting zou het onmogelijk maken dat de eerste verzoeker tijdig en drie maal per week de noodzakelijke dialyse-behandeling zou kunnen ondergaan. In die omstandigheden is het volgens de verzoekers in alle redelijkheid niet te verantwoorden om hen de verplichting op te leggen om terug te keren naar Armenië.

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat het risico op besmetting met het COVID-19-virus hypothetisch is en dat het eigen is aan een pandemie dat er wereldwijd een risico op een besmetting bestaat. De verzoekers maken niet concreet aannemelijk dat het risico om besmet te geraken met het COVID-19-virus aannemelijk groter is in Armenië dan in België. Ook in België lopen de verzoekers het risico om besmet te geraken met het COVID-19-virus. Bijgevolg valt niet in te zien hoe de loutere kans op besmetting, ook voor personen met een verhoogd risico op een ernstig verloop van de virale infectie met COVID-19, zou moeten worden in rekening gebracht bij de afgifte van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

De verzoekers maken voorts evenmin aannemelijk dat zij door het COVID-19-virus besmet zijn of symptomen hebben en een medische behandeling omwille van een besmetting met het COVID-19-virus nodig zouden hebben. Voorts dient erop te worden gewezen dat de verweerder de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten pas eerst heeft getroffen nadat er reeds een beslissing werd

genomen inzake de door hen ingediende machtigingsaanvragen op grond van de artikelen 9*bis* en 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Zo nam de verweerder reeds op 12 maart 2019 de beslissing dat de medische verblijfsaanvragen van de eerste verzoeker (cf. artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet) ongegrond zijn. Deze beslissing is definitief, nu het beroep ertegen werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 225 808 van 6 september 2019. De in deze beslissing vervatte beoordeling dat de benodigde hemodialyse voor de eerste verzoeker beschikbaar en toegankelijk is in Armenië en dat er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Armenië, blijft derhalve overeind.

De verzoekers betogen thans dat zij, wanneer zij naar Armenië reizen, gelet op de thans heersende COVID-pandemie, twee weken in quarantaine moeten verblijven waardoor de nierdialyse van de eerste verzoeker alsnog in het gedrang komt. Samen met de verweerder in de nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat de verzoekers zich beperken tot loutere beweringen. De verzoekers brengen ter ondersteuning van hun betoog geen stukken bij waaruit effectief kan blijken dat zij in geval van een terugkeer naar Armenië twee weken in quarantaine moeten verblijven. Bovendien maken de verzoekers evenmin concreet aannemelijk, indien er bij de terugkeer naar Armenië effectief een quarantaineverplichting zou gelden, dat deze quarantaine niet zou kunnen doorgaan in een medische instelling waar tevens de noodzakelijke hemodialyse kan worden verstrekt. De verzoekers tonen dan ook op geen enkele wijze concreet aan dat de Armeense autoriteiten hen, bij terugkeer, daadwerkelijk aan een quarantaine zouden onderwerpen zonder enige mogelijkheid op toegang tot de nodige hemodialyse.

De verzoekers verzuimen derhalve aan te tonen dat er in hun geval ernstige aanwijzingen zijn dat de terugkeer naar Armenië hen zou blootstellen aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. De loutere vrees om te worden besmet met het COVID-19-virus, dat pandemisch is en dus wereldwijd woedt, is uiteraard niet voldoende om een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling aan te tonen.

Er blijkt derhalve niet dat met bepaalde stukken of elementen ten onrechte geen rekening is gehouden of dat de bestreden beslissingen niet op zorgvuldige wijze werden voorbereid. Aangezien de verzoekers niet concreet aannemelijk maken dat er in hun geval hogere verdragsrechtelijke normen aan de orde zijn die zich verzetten tegen de afgifte van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten en aangezien op goede gronden werd vastgesteld dat de verzoekers in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten zodat de verweerder in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in principe verplicht was om hen een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, is er geen sprake van een kennelijk onredelijk optreden van het bestuur. De schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel, kan immers niet worden ingeroepen tegen uitdrukkelijke wettelijke bepalingen in (RvS 5 februari 2009, nr. 190.180; RvS 8 november 2007, nr. 176.523).

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat het de verzoekers, zelfs indien zij zouden aantonen dat zij omwille van de COVID-19-pandemie en de maatregelen die daarmee samengaan in combinatie met de nood aan nierdialyse voor de eerste verzoeker onmogelijk gevolg kunnen geven aan de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten (*quod non*), vrij stond en nog steeds staat om een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen met toepassing van artikel 74/14, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, dat luidt: "*Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn*".

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 3 van het EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel zetten de verzoekers het volgende uiteen:

"accessorium sequitur principale

5.

Niettegenstaande het feit dat uit art. 7 Vreemdelingenwet een gebonden bevoegdheid kan worden afgeleid, dient vastgesteld dat de Minister pas overgaat tot afgifte van het bevel na betekening van de beslissing m.b.t. de aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis Vreemdelingenwet.

Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten, (zie in dezelfde zin RvV 138 413 dd. 28.01.14)

Een en ander blijkt uit het feit dat

- *de beslissingen op dezelfde datum tot stand komen;*
- *door eenzelfde attaché worden genomen;*
- *op eenzelfde dag worden betekend;*

Tegen de beslissing van onontvankelijkheid werd eveneens een annulatieberoep ingediend.

Gelet op de uit te spreken nietigverklaring van de kwestieuze beslissing, dient ook de bestreden bijlage 13 (dit is een volgbeslissing) te worden vernietigd."

Bij arrest met nummer 252 016 van 31 maart 2021 heeft de Raad het beroep tot nietigverklaring, door de verzoekers ingesteld tegen de beslissing van 21 september 2020 waarbij de machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 17 januari 2019 onontvankelijk verklaard werd, verworpen. Er moet dan ook niet langer worden ingegaan op de in het tweede middel vooropgestelde hypothese waarbij de vernoemde beslissing van 21 september 2020 door de Raad zou worden vernietigd.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE